

— Hát meddig ülünk még itt, mire várunk? — kérdezte borúsan.

— Míg egészen besötétedik és kisöpörnek innen — nyöszörögte a Zarándok. — Kisöpörnek a világból . . .

— Hej, haj — sóhajtozott Izsák Ábrahám negyvenedik születésnapján s visszatelepedett a régi helyére : — Hát várjunk, ráérünk . . .

Nagy Berta.

BÚZAMEZŐK DERMESZTŐ NYUGALMA.

Búzamezők dermesztő nyugalma
 árad el rajtam,
 búzamezők nyugalma, mely akkor dermeszti
 halotti mozdulatlanra, ha szellő sem
 turkálja kúszáló ujjal az aranyvetést.
 Nagy és rettentő ez a nyugalom,
 belefekszik a végtelen idő
 termő közepébe,
 belefekszik mozdulatlanul.
 Áll a vetés, még ürgeji se kukkan,
 hogy mohó rágicsálással
 tépje le a tokos kalászszálat,
 áll a vetés valami csontrafagyott
 merevségben,
 soha nem mozdulón, aggasztóan,
 cölöpösen.

Van, aki véli: halott a mező,
 de nem halott,
 megtermékenyült öle
 most szüli irtózatot, de hangtalan
 boldog vajúddással
 az élelet —
 van, aki véli: halott a mező.

S egy reggelen
 a búzamezők dermesztő nyugalma
 tovaröppen,
 haj, mi fölséges villanások cikkáznak
 tengerén !
 mi súlyos lengések fodrozzák, tarajozzák!
 A felsuhogó moraj hogy köszönti
 dáridóval
 a gömbölyű magot !

Pálffy István.